

Svenems Begravningsbyrå

Make, Far

(1)

Älskade Pappa Make och Vän Vi står här med gråt och med saknad Spill inga tårar, sa Du, när jag dör Det är inget att gråta för I minnet lever jag ju kvar Ingen kan dö som levat har Tänk er, som om jag tog en promenad Vi ses igen, inte nu, men o

(2)

Nu brustit har Ditt trogna varma hjärta Din kära röst för alltid tystnat har Du lämnat oss i sorg och smärta Men ljusst och vackert står Ditt minne kvar

(3)

När Mor gick bort, så ensam blev Din strid Nu käre Far har även Du fått frid

(4)

En tröst i sorgen Gud oss ger Att Far nu slipper lida mer

(5)

En stund, ej dag gått fram, då jag Din huldhet ej försporde Men bort Du gick, och jag ej fick Dig löna, som jag borde

(6)

Du var mitt allt mitt allt i evighet

(7)

Nu rösten har tystnat och handen som smekt har fallit så stilla ner Och kärlekens glimt, som i ögat lekt, har slocknat och tänds aldrig mer För allt vad Du var vill vi ödmjukt stå med händerna knäppta till bön Tack, älskade Make, min Pappa och vän,

(8)

Stilla, så stilla gick solen ner Slut är den långa arbetsdagen Strålande ögat ej mer mot oss ler Hjälpande handen ej räckes mer Det ljusa och vackra förbliver

(9)

Kära Maka, sörj mig icke kära barn gråt ej mer Nu jag sluppet undan mycket oro varav världen ger Mina dagar var utmäta de voro icke fler

(10)

Tom blir platsen i hemmets vrå Tung blir vägen att ensam gå Tack käre make för de år som gått Tack käre Far för allt vi fått

(11)

Tack Far, för de lyckliga åren För kärlekens manande bud För uppoffring ända till båren För trohet mot människor och Gud

(12)

Så ärligt och troget Du tjänat För mödorna aldrig Du vek Din blick var öppen och trofast Ditt hjärta det kände ej svek

(13)

Tack, Make och Fader för allt vad Du varit Tack för den glädje i hemmet Du var Tack för de lyckliga åren som farit Tack för de minnen Du lämnade kvar

(14)

Troget har Du alltid strävat Och för mödan aldrig bävat Tills Du inte kunde mer Ro vi unnar nu Ditt hjärta Då Du vilar ifrån smärta

(15)

Vi delat sjukdom, sorg och strid Vi delat hälsa, lycka, frid En gång vi delar samma grav Tack för allt som Du gav

(16)

Ärlig och strävsam var Din vandring Stilla och fridsam gick Du bort

(17)

Hur vi ber och hur vi gråter, Pappa får vi aldrig åter Alltid nöjd och glad Du var, tröst och kärlek allt Du gav Men i vårt hjärta vi har minnet av en älskad Far Givmildheten var Din stjärna, godhet var Ditt hjärtas sång Hjälpsam så oändligt gärna

(18)

Hand i hand från ungdomsdagar Vi trofast vandrat livet ut O min käre, gode Make jag kan aldrig glömma Dig Dina händer ligger stilla med en bruten ros uti Minuterna står stilla i den sorg som drar förbi Så stilla Du somnade in från världen Solig

(19)

Många blev åren Du vandrade här Så trogen, så verksam i tiden. Nu mättad av ålder förunnat Dig är Få njuta av eviga friden. Tack lilla Pappa.

(20)

Mor har räckt Dig handen Du har fattat den På den andra stranden Har ni mötts igen

(21)

Sov gott, käre Far i gravens ro Hav tack för Din kärlek, Din möda och tro

(22)

Du Make, Far, Morfar och gode vän En saknad så stor, vi fattar ej än Att Du ej längre finns i familjens skara Din livskraft gick så hastigt till ända Ej längre till oss Du kan återvända I vårt minne vi kommer att Dig bevara

(23)

Stilla och god har Du varit i livet Stilla och tyst ifrån oss Du gick Tack för all glädje Du skänkt oss

(24)

Nu, käre Far, Du från oss farit Upp till en annan, bättre värld Vi tacka Dig för vad Du varit Vid hemmets lugna varma härd De vackra minnena av Dig Skall ständigt lysa på vår stig

Svenems Begravningsbyrå

(25)

Arbetsfyllt och strävsamt har Ditt liv varit Lugn och stilla blev Din död

(26)

Du bäddas i hembygdens soliga famn Där inga bekymmer skall trycka Vid barndomens kyrka Du hunnit i hamn Där Dina kära Din kulle skall smycka Det är barndomens klockor som ringa Och frid är den hälsning de bringa

(27)

Det suckar av vemod då banden de brista Det tar om vårt hjärta då kära vi mista Din blick har slocknat Din röst har tystnat Du funnit frid

(28)

Ditt hjärta som klappat så varmt för de Dina ögon som vakat och strålat så ömt Har stannat och slocknat till sorg för oss alla Men vad Du oss gjort skall aldrig bli glömt

(29)

Du styrde, Du ställde, Du ville oss väl Du älskat oss alla av hela Din själ Välsignat vare Ditt minne

(30)

Ett verksamt liv har slocknat ut En flitig hand har domnat Din arbetsdag har nått sitt slut Och i Guds hand Du somnat Din kära stämma tystnat har Men vackert står Ditt minne kvar

(31)

Givmild och trofast var Du i livet Tungt är idag att stå vid Din bår Allt som var vackrast och bäst Du givit Tacksamt vi tänker på flyktade år

(32)

Hur tomt det efter Dig har blivit Det känns som solens ljus för oss gått ner Ty ingen såsom Du har kärlek givit Din plats kan aldrig fyllas mer

(33)

Stilla, så stilla Du käre nu slumrar Borta från sjukdom och strid Stor är vår saknad men dock vi Dig unnar Vila i frid

(34)

Hand i hand från ungdomsåren Vi troget vandrat med varann Vi delat kärlek, hopp och frid Vi delat sjukdom, sorg och strid

(35)

För omsorg stor och all Din strävan För varma tankar Du oss i livet skänkt För alla ljusa, vackra minnen Hav tack långt bortom livets gränser

(36)

Så har vi vandrat Du och jag i kärlek, hand i hand Så har vi delat varje dag i våra drömmars land, Vår lycka var vår rikedom, nu har Du gått, min hand är tom

(37)

Så vila i frid ty dagen är slut Ditt redbara hjärta har somnat Din livsgärning lever, den sinar ej ut Fast handen i döden har domnat Vi tacka för allt vad i livet Du skänkt För kärlek och omsorg vad vackert Du tänkt Må klockorna

ringa till vila

(38)

Min älskade från våra ungdomsår aldrig, aldrig mer Din hand jag hålla får

(39)

Gud märker när stegen är tunga och trötta de älskades drag Han märker när krafterna sviker och hjärtat slår mattare slag Då öppnar han kärleksfullt famnen och låter dem somna i frid

(40)

Att finna varandra när livet är ungt att följas till ålderdoms dagar när livet är lätt när livet är tungt tillsammans med fröjd detta draga Var finns väl i livet för tvenne en lott som kan liknas vid denne

(41)

När krafterna ständigt domna Och ögat sin glans har mist så skönt att från allt få somna och vila finna till sist

(42)

Vi hann ej säga Dig farväl ty döden kom så fort Men nu vi säga Dig vårt tack vid evighetens port

(43)

Tack för allt Du oss har skänkt För oss Du strävat, på oss Du tänkt Ditt goda hjärta, Ditt ljusa sinne Hos oss skall leva i tacksamt minne

(44)

Det fanns för oss alla ett rum i Ditt hjärta För alla utav oss Du gjorde Ditt allt Du deltog med oss i vår glädje och smärta Hav tack, lilla pappa, hav tack för allt